

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPA

1. **Sentència** de 20 de gener de 2021, de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la UE, sobre qüestió prejudicial relativa a l'accés públic a la informació mediambiental.

El TJEU, en l'esmentada sentència, va interpretar l'article 4.1 paràgraf primer, lletra a) de la Directiva europea 2003/4/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 28 de gener de 2003, referent a la sol·licitud d'un particular d'informació mediambiental per accedir a determinats documents del Ministeri de la Presidència de l'estat federat de Baden-Württemberg, Alemanya.

El TJUE desestima el recurs perquè entén que els documents sol·licitats poden qualificar-se com a comunicacions internes, ja que van ser redactats per trametre la informació dins del Ministeri de la Presidència de l'estat federat i no van deixar d'estar en l'esfera interna de l'Administració i, a més, assenyala que l'excepció que recull el referit article 4 de la Directiva sobre les comunicacions internes no està limitada en el temps; això no obstant, assenyala que aquesta excepció només es pot aplicar durant el període en què estigui justificada la protecció de la informació sol·licitada.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

2. **Sentència 36/2021** de 18 de febrer de 2021 del Ple del Tribunal Constitucional, sobre conflicte positiu de competències presentat pel Govern de Catalunya contra diversos preceptes del Reglament d'adopció internacional, aprovat per RD 165/2019, de 22 de març.

El Ple del TC, en l'esmentada sentència, va declarar inconstitucionals i, per tant, nuls de ple dret diversos articles del Reglament d'adopcions internacionals, per considerar que envaeix les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya en matèria de serveis socials i protecció de menors.

3. **Sentència 39/2021** de 18 de febrer de 2021 del Ple del Tribunal Constitucional, sobre conflicte de competències promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia contra l'article 5.3.a) de l'RD 498/2020, de 28 d'abril.

El Ple del TC declara que és inconstitucional i, per tant, nul de ple dret l'incís *“realizar convocatorias autonómicas cuando estas respondan a formación vinculadas a los certificados de profesionalidad, incluida la formación profesional dual del ámbito educativo”* de l'article impugnat, ja que considera que dit precepte és contrari a l'article 63.1 apartats 1 i 2 de l'Estatut d'autonomia d'Andalusia i, a més, és contrari als principis de legalitat, seguretat jurídica i jerarquia normativa.

En conseqüència, determina que correspon a les comunitats autònomes i no a l'Estat la competència sobre la convocatòria de formació dels treballadors.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

- 4. Interlocutòria** de 18 de març de 2021, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es va acordar denegar les mesures cautelàries contra el tancament perimetral de Madrid el dies de les festivitats de Sant Josep i de Setmana Santa, presentada pel partit polític de VOX, aprovat per a totes les comunitats autònomes, a excepció de les de Canàries i Balears.

El TS, en l'esmentada interlocutòria, no aprecia raons d'especial urgència perquè s'acordi la suspensió cautelar, sense prèviament haver escoltat les raons de la Comunitat Autònoma de Madrid i de l'Advocacia de l'Estat contra el Decret de 13 de març de 2021 que aprova el tancament perimetral de Madrid durant els dies referits i recorda al partit polític impugnant que va interposar el recurs demanant mesures cautelàries el 17 de març, per la qual cosa és incongruent amb l'especial urgència de exigeix la LRJCA per adoptar aquestes mesures urgents i excepcionals; així mateix, acorda tramitar l'incident com a mesura cautelar, Però sense atorgar el termini de 10 dies a la Comunitat Autònoma de Madrid i a l'Advocacia de l'Estat per a la presentació d'al·legacions en defensa dels seus drets, termini que el limita fins a les 14 hores del dimarts 23 de març. La intenció del TC és resoldre la peça de suspensió sol·licitada abans de Setmana Santa.

- 5. Sentència 119/2021**, de 2 de febrer, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem en el recurs de cassació núm. 3882/2019.

El TS, en l'esmentada sentència, resol el recurs de cassació contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, en relació amb el recurs contenciós administratiu interposat per un funcionari que va sol·licitar una llicència per malaltia; llicència que va ser denegada perquè el funcionari sol·licitant es trobava

en la situació administrativa de suspensió provisional de funcions, acordada com a mesura cautelar en el marc d'un procediment administratiu disciplinari.

El recurs de cassació té per objecte determinar si és o no possible concedir la baixa a un funcionari que es troba en la situació administrativa de suspensió provisional de funcions, com a mesura cautelar, com a conseqüència d'un expedient disciplinari.

El TS indica que la situació administrativa de suspensió de funcions és una situació administrativa diferent a la del servei actiu i que, entre els drets i deures que comporta, la suspensió provisional de funcions manca de tota efectivitat per atorgar-li la llicència per malaltia, ja que aquesta llicència només pot ser atorgada en els casos en què el funcionari es trobi en la situació administrativa de servei actiu, ja que per culpa de la malaltia no pot exercir les seves funcions durant el temps que es troba de baixa.

- 6. Sentència 155/2021**, de 8 de febrer, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem sobre responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, reconeguda en la STC 59/2017, d'11 de maig, referent a la **plusvàlua**, que va declarar inconstitucionals diversos preceptes del TRLRHL i estableix la doctrina jurisprudencial.

Un particular va presentar una reclamació de responsabilitat patrimonial en què sol·licitava una quantitat de 6.533,93 €; és a dir, l'import abonat per l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU), d'acord amb la sentència del TC 59/2017, ja que dita reclamació va ser denegada per considerar que no s'havia justificat suficientment la disminució del valor dels terrenys entre el valor d'adquisició i el valor de transmissió, però, això no obstant, mentre que entre el valor cadastral del sol corresponent a 2007 i el corresponent a 2014 s'havia produït un increment que justificava la liquidació de l'IIVTNU girada per l'Ajuntament de Parla i abonada pel recurrent.

El TS entén que:

- a) No hi ha una incongruència entre uns i altres valors, sense que es pugui justificar que e el període comprés entre el 2007 i el 2014 el valor cadastral de l'immoble s'hagi duplicat per tres, principalment si és té en compte que durant aquest període s'havia produït una dura crisi econòmica.
- b) Si bé l'obligat tributari ha de presentar tots els elements que acreditin la inexistència de l'increment patrimonial entre el valor d'adquisició i el valor de

transmissió, en cap cas està obligat a suportar la corresponent liquidació per un increment del valor cadastral. En conseqüència, li reconeix el dret a ser indemnitzat en la quantitat sol·licitada, que coincideix amb la quantitat de la liquidació de l'IIVTNU més els interessos legals.

- 7. Sentència 161/2021**, de 10 de febrer, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, sobre la responsabilitat per canvi d'ordenació urbanística en relació amb la pèrdua de l'eficàcia de la llicència urbanística, causada per canvi normatiu, no per la modificació o extinció del títol habilitant.

La qüestió que es va declarar d'interès cassacional se centra en determinar si el canvi sobrevingut de l'ordenament territorial o urbanístic, com a supòsit indemnitzatori previst en l'article 35.c) del TRLS de 2008 –actualment l'article 48.c) del TRLSRU–, implica automàticament el dret a ser indemnitzat o si, pel contrari, aquest dret és procedent quan, com a conseqüència d'un canvi en l'ordenació, es modifiqui o s'extingeixi l'eficàcia dels corresponents títols administratius habilitants d'obres i activitats o, pel contrari, la modificació o extinció de l'eficàcia d'aquests títols es produeix de conformitat amb el procediment corresponent aplicable a la comunitat autònoma.

El TS, en aquesta sentència, assenyala que s'ha d'entendre que el canvi sobrevingut en l'ordenació urbanística o territorial, com a supòsit indemnitzatori previst en la legislació del sòl constitueix el fet causant i el títol d'imputació de la responsabilitat administrativa, ja que determina que la pèrdua de l'eficàcia del títol habilitant d'obres i activitats, sempre que produeixi una lesió patrimonial, serà objecte d'indemnització.

SALA CIVIL

- 8. Sentència 141/2021**, de 15 de març de 2021, dictada pel Ple del Tribunal Suprem, que confirma que la Corporación Industrial de Materiales de Construcción, S.A. (abans anomenada Uralita) ha d'abonar indemnitzacions pels danys causats per l'activitat industrial que l'esmentada empresa va desenvolupar en el municipi de Cerdanyola del Vallès (Barcelona) durant els anys 1907 – 1997 que va afectar a 39 persones, entre les qual no només figuren familiars dels afectats, sinó també veïns que vivien a les proximitats de la fàbrica i que havien resultat perjudicats per la contaminació ambiental (emanacions i residus procedents de la fàbrica).

El total de les indemnitzacions supera els 2,3 MEUR i el TS estima parcialment el recurs dels afectats en el sentit d'incloure en les indemnitzacions el dany moral derivat de les plaques pleurals.

SALA SOCIAL

9. **Sentència 274/2021**, de 5 de març de 2021, dictada per la Sala Social del Tribunal Suprem, en què anul·la els apartats de l'article 17 del X Conveni col·lectiu nacional de l'ensenyament privat de règim general o d'ensenyament reglat sense cap nivell, pel qual es permet la modalitat de contracte d'obres o serveis determinats per impartir classes no compreses en nous plans, activitats extraescolars i vigilància de ruta escolar i/o menjador.

La Sala recorda la seva jurisprudència sobre els requisits de validesa dels contractes d'obres o serveis determinats de l'article 15.1. a) de l'Estatut dels treballadors. Aquests requisits són que l'obra o servei que constitueix el seu objecte presenti autonomia i substantivitat pròpia en l'activitat laboral de l'empresa i que la seva execució, encara que limitada en el temps, sigui, en principi, de duració incerta, havent-hi de concórrer aquestes exigències de forma conjunta per a la contractació temporal d'obra o servei i pugui ser considerada ajustada a dret.

En tal sentit, assenyala que aquests requisits no es donen en el cas d'aquelles assignatures que, encara que no seran previstes en els nous plans d'estudi, no tenen la qualificació d'assignatures a extingir i considera que tampoc es donen els requisits d'aquest tipus de contractació laboral en els casos d'activitats extraescolars i de menjadors o transport escolars, ja que no mantenen substantivitat ni autonomia pròpia i, a més, en aquest darrer cas, perquè la decisió de la seva posta en marxa és voluntària per part de l'empresari i no es de duració determinada com demostra el fet que requereix una infraestructura personal i una inversió que no és un element de temporalitat.